

Vào những tháng cuối năm 1974, phi đoàn Thần Báo chúng tôi nhận lệnh di chuyển về biệt đoàn 74 zulu đóng quân ở phi trường Tân Sơn Nhất. Cũng kể từ những ngày ấy, trung tâm hành quân của biệt đoàn chúng tôi được đặt tại một khu trường cai nghiện cũ, Sư Đoàn 5 Không Quân. Nơi đó kế cận với ủy ban quân sự liên hợp của Cộng Sản Hà Nội và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Hàng ngày di chuyển qua lại trong căn cứ, chúng tôi, những sĩ quan phi hành lúc nào cũng giữ quân kỷ và lịch sự chào hỏi với nhóm Cộng quân đang đóng nơi đây.

Nhưng ở ngoài chiến trường kia chúng tôi rất nghiêm khắc với bản thân mình, và chi ly tính toán trong việc điều chỉnh những trái bom hay những trái hỏa tiễn sao cho rót trúng đầu địch. Nhiệm vụ của những người hoa tiêu khu trục chúng tôi là yểm trợ quân bạn, đang ngày đêm miệt mài chiến đấu bảo vệ đời sống an lành cho đồng bào miền Nam Việt Nam tự do.

Tình hình chiến sự lúc này còn đang leo thang mãnh liệt. Phía Cộng quân đã mở được những trận tấn công lớn, có chiến xa T54, và được trang bị hỏa lực phòng không mạnh… nhằm ngăn chận các phi vụ oanh kích của chúng tôi yểm trợ bộ binh. Với những dàn phòng không của địch trông tợ như thiên la địa võng… tưởng đâu nó đã giúp địch dễ dàng tung hoành, tấn công đánh phá vào các đơn vị tiền phương của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Những tiền đồn này được đóng trải dài và trấn dọc theo biên giới Lào Miên, ngăn chận cuộc xâm nhập của Cộng quân từ đường mòn "hồ chí minh" xuyên qua hướng Hạ Lào.

Bởi thế, những danh xưng của Cộng quân từ các cấp lớn nhỏ, những đoàn chiến xa T-54, những dàn súng phòng không, những địa danh mà địch chuyển quân… thì bất cứ người hoa tiêu nào trong biệt đoàn của chúng tôi, ai cũng phải biết và ai cũng thuộc lòng. Chúng tôi thuộc lòng tọa độ địch, thuộc lòng đơn vị địch, thuộc lòng hỏa lực địch.

Vì chiến tranh đang gia tăng ác liệt, cho nên những số phi vụ hành quân của phi đoàn chúng tôi cũng được tăng lên. Trung bình mỗi hoa tiêu thường trực ba bốn phi xuất trong ngày, ngoại trừ phi vụ cấp cứu để bảo vệ vùng cho bạn mình đã bị lực lượng phòng không Cộng quân bắn rơi. Số hoa tiêu tử trận của phi đoàn Thần Báo theo thứ tự của thời gian là Thiếu Úy Nguyễn Văn Xi, Trung Tá Huỳnh Văn Vui, Thiếu Tá Nguyễn Minh Sơn, Thiếu Úy Phan Văn Mỹ Anh, Thiếu Úy Nguyễn Văn Cử, Thiếu Úy Nguyễn Trường Thới…

Tôi sao quên được những ngày mãn khóa phi hành ở Hoa Kỳ về nước, Xi và tôi được Bộ Tư Lệnh bổ nhiệm về phục vụ Phi Đoàn 520, Không Đoàn 74 Chiến Thuật, Sư Đoàn 4 Không Quân và trở thành cặp bài trùng đơn vị kể từ ngày ấy. Sau khi trình diện đơn vị, Xi rủ tôi về Sài Gòn và vào Salon Cự Phú lấy ra hai chiếc Vespa mới toanh. Chúng tôi chạy về đơn vị, rồi giao xe cho nhóm bảo trì phi cơ, để sơn lại xe theo màu ngụy trang của A-37, gắn huy hiệu phi đoàn trông rất lẫy lừng. Hai cây súng P-38 của chúng tôi cũng được mang đi mạ bạc bóng lưỡng, báng súng thì tháo ra và thay bằng báng nhôm phi cơ, có khắc hình long phụng. Đạn thì được đánh bóng để gài vào bao đai da… với những loại đạn đặc biệt như đàn chài, đạn bi, đạn chì, đạn lửa, đạn xuyên phá do chúng tôi ngoại giao với cảnh sát tỉnh Phong Dinh mà có… và tài tử cao bồi Texas cũng đâu sánh bằng!

Hằng ngày, Xi và tôi tranh nhau đánh giặc mỗi khi có phi vụ ra ngoài tiền tuyến, ai phá sớm mục tiêu thì thắng. Hằng chiều, chúng tôi về hậu phương lãnh giải bằng một chầu ở quán Nhớ Đời quận Bình Thủy, là cảnh đẹp nơi miền sóng nước tây đô. Sở dĩ chúng tôi thường chọn quán này, vì đặc sản hấp dẫn như trong thi ca, "Sống trên đời ăn miếng dồi chó, xuống âm phủ biết có hay không."… Cho nên, mỗi khi vừa nhận được lệnh hành quân, là cả hai chúng tôi phải tranh nhau chạy vào phòng dù lấy nón áo súng đạn, khoác vội lên người, leo xe phóng ra phi đạo. Câu châm ngôn của chúng tôi đưa ra là mở máy sớm, cất cánh sớm, đánh giặc sớm… Nếu ai bay trễ, đến lúc mục tiêu tan tành thì đương nhiên thua cuộc, tự giác bỏ tiền bao nhậu, không thể chối cãi!

Thời gian tuổi xuân của chúng tôi lững lờ trôi, tới một ngày định mệnh, vô tình tọa độ hành quân lại là quê hương sinh trưởng của Xi – quận Mỏ Cày tỉnh